மதுரை மீனாட்சி

5. அறுபத்து நான்கு யோகினி பீடங்கள்

நாம் இந்தக் கட்டுரைத் தொடரின் தொடக்கத்தில் மதுரை மீனாட்சியோடு காஞ்சி காமாட்சியைப் பற்றியும் ஓர் ஆய்வை மேற் கொண்டோம். காஞ்சி காமாட்சியின் கோயிலைக் 'காமகோடி பீடம்' என்று சொல்லும் வழக்கு இருக்கிறது;. இன்றும் கூடக் காஞ்சி 'காமகோடி பீடாதிபதி' என்றே சங்கராச்சாரியாரைக் குறிப்பிடுகிற வழக்கம் உள்ளது. இந்தப் பீடாதிபதி மரபில் 'பாரதி' என்ற ஒரு பட்டம் இருந்திருக்கிறது.

காஞ்சிக் கோயிலின் கோபுரத்தில் கி.பி. 1370 காலப்பகுதியை - அதாவது, குமார கம்பணனின் ஆட்சிக் காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுப் பொறிப்புடன் கூடிய தவசி ஒருவரின் புடைப்புச் சிற்பம் உள்ளது. அக் கல்வெட்டில் 'காமாக்ஷீந்திர பாரதி ஸ்ரீபாதங்கள்' என்ற வாசகம் காணப் படுகிறது. இந்தத் தவசி அங்கு பீடாதிபதியாக இருந்திருக்க வேண்டும். 'பாரதி' என்ற பெயர் பரத நாட்டியத் தெய்வத்தைக் குறிக்கும் என்று நாம் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கிறோம்.

காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள் இன்றும் 'சரஸ்வதி' என்பதைப் பட்டமாகப் புனைகிறார்கள். ஆனால் 14 ஆம் நூற் றாண்டு வரையிலும் பாரதி என்ற பட்டந்தான் அவர்களுக்கு இருந்தி ருக்கிறது. 1

அவ் வகையில் பார்த்தால் 'காமகோடிபீடம்' என்பது கலைமகளாகிய பாரதியின் பீடமா கவே இருந்துள்ளதெனத் தெரிகிறது. டாக்டர் கோபி நாத ராவ் போன் றோர் காஞ்சி காமாட்சி கோயி லே பௌத்தத் தாராதேவி கோயிலாக இருந்தது என்று குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கதா கும்.

மதுரை மீனாட்சி கோயிலைப் போன்றே காஞ்சி காமாட்சி கோயிலும் காடுகிழாள் கோயிலாக இருந்து பின்னர் பௌத்தத்தால் ஈர்க்கப்பட்டுத் தாராதேவி கோயிலாக அல்லது பிரக்ஞா பாரமிதா பீடம் அமைந்த பள்ளியாக மாறியிருக்க வேண்டும். காஞ்சிபுரம் ஒப்பீட்டளவில் மதுரையை விடப் பௌத்தத்திற்கு ஒரு முதன்மையான தலமாக இருந்திருக்கிறது. காமகோடி பீடத்தைப் பற்றிய பழமையான குறிப்பு பெரிய புராணத்தில் காணப்படுகிறது. 'மும்மையால் உலகாண்ட சருக்கம்' 193 ஆவது பாடலில்,

சிந்தை யோகத்து முனிவர் யோகினிகள்
சேரும் யோக பீடமும் உளதென்றும்
அந்தமில் அறம் புரப்பவள் கோயிலான
போக பீடமும் உளதால்

என்ற வரிகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இதில்' அறம் புரப்பவள்' என்பது காமாட்சியைக் குறிக்கும். தர்ம சம்வர்த்தினி என்ற பெயரில் அனைவருக்கும் உணவ ளிப்பவள் அவள். அறம் புரப்பவள் என்ற பொருளில் மணிமேகலைக் காப்பியத்திலும் (28 : 182-238) அக் குறிப்பு வருகிறது.

மேற்கண்ட பெரியபுராணப் பாட லில் 'யோகினிகள் சேரும் யோகபீடம்' என்றும், 'அறம் புரப்பவளின் கோயிலான போகபீடம்' என்றும் இரண்டு பீடங்கள் குறிப் பிடப்படுகின்றன. நமக்கு இங்கு முக்கிய மானது யோகினிகள் சேரும் யோகபீடம் என்பதுதான். இதை 64 யோகினிகளின் பீடமாகக் குறிப்பிடுவதுண்டு. இதைப்பற்றி இன்னும் சில குறிப்புகளை ஆராய்வோம்.

புத்த பீடிகையை 'நீயேயாகி நிற்க மைந்த இவ்வாசனம் 'என்று மணிமேகலை குறிப்பிடுவதைச் சென்ற அத்தியாயத்தில் கண்டோம். இந்த ஆசனம் அல்லது பீடம் என்பது 'மணிபதித்த தாமரைப் பீடம் 'என்று மணிமேகலையில் பிறிதோர் இடத்தில் வருகிறது. 'தூநிற மாமணிச் சுடரொளி பதித்த தாமரைப் பீடிகை' (மணி 3 : 65,66) என்பது அவ்வரி. இது பௌத்தர்களால் 'ஓம்மணி பத்மேஹூம்' என்ற மந்திரத்துடன் வழிபடப்படும் என்று உ.வே.சா அவர்கள் விளக்கம் அளித்துள்ளார். 2

இதை அவலோகிதேஸ்வரரின் மந்திரமாகவும் கருதுவார்கள். இயக்கர்கள் எனப் புராணங்களில் குறிப்பிடப்படும் மங்கோலாய்டு இனத்தவர் மானுஷி புத்தரான கௌதம சித்தார்த்தரின் இயக்க வடிவமாகக் குபேரனைச் சித்திரித்தனர் எனக் கண்டோம். இயக்கி அல்லது காடுகாள் சைவ பக்தி இலக்கியக் காலக் கட்டத்தில் சிவனது மனைவியாக ஆக்கப்பட்டாள் என்பதையும், அதற்கு முன்பாகவே சங்க காலத்தில் காடுகாள், இயக்கர் தலைவனாகிய குபேரனு டைய மனைவியாகப் பௌத்தத்தில் கருதப் பட்டாள் என்பதையும் முன்பே பார்த்தோம்.

இப்போது பீடிகை அல்லது பீட வழிபாட்டிற்கும், குபேரனுடைய வழிபாட்டிற்கும் பௌத்தத்தைப் பொறுத்தவரை என்ன தொடர்பு இருக்கிறது என்பதை, குறிப்பாக மதுரை மீனாட்சி வழிபாட்டு மரபில் குபேர மரபின் எச்சங்கள் எவையெவை நீடித்திருக் கின்றன என்பதை ஆராய்வோம்.

---

1. விஜய நகர அரசுடன் தொடர்புடைய சிருங்ககிரி சங்கரமடத்தின் பீடாதிபதிகள் பாரதி என்றே பட்டம் புனைந்து வருகி றார்கள்.

கல்வெட்டு ஆய்வறிஞர்
எஸ்.இராமச்சந்திரன்

2. மணிமேகலை மூலமும் அரும்பத வுரையும். ப.32, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை -90, 1981

காஞ்சிக்கருகிலுள்ள காவேரிப் பாக்கத் தில் கிடைத்த யோகினி சிற்பம். 10 ஆம் நுற்றாண்டு. தற்போது வாஷிங்டன் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது.

ஆலமர் செல்வனும், நாவல் மரச் செல்வியும்

மதுரைநகர்த் தெய்வ வழிபாட்டுக் கூறுகளுள் இரண்டு அம்சங்களை எடுத்துக் கொள்வோம். முதலில் குபேரன் – ஹாரிதி வழிபாடு மதுரை நகரில் முதன்மை பெறுவதற்குக் காரணமாக இருந்த பாண்டிய அரச குலச் சமூக வரலாற்றுப் பின்னணியைப் பார்க்கலாம்.

பாண்டியர் தலைநகரத்தின் முதன்மையான பெயர்களாக மதுரை, ஆலவாயில் என்ற இரண்டு பெயர்கள் இருந்துள்ளன. இவற்றுள் சங்க காலத்தில் மதுரை என்ற பெயரே முதன்மையாக வழங்கப்பட்டது என்பது மதுரைக் காஞ்சி என்ற இலக்கியத்தின் பெயரால் தெரிய வருகிறது. மதுரை என்ற பெயர் யமுனைக்கரை மதுரா நகரின் தொடர்பினால் சூட்டப்பட்ட பெயராகவே இருக்க வேண்டும். யமுனை என்ற நதிப் பெயரும் ஜமுனா என்ற நாவல் மரத்தின் பெயர்த் தொடர்பில் உருவானதேயாகும். 'ஜம்பு நதி என்றும் யமுனையைக் குறிப்பதுண்டு. கிளி நாவல் பழத்தை விரும்பி உண்பதால், கிளிக்கு விருப்பமானது என்று பொருள்படும் 'சுகப்பிரியா' என்ற பெயரும் நாவல் மரத்திற்கு உண்டு என்று சமஸ்கிருத நிகண்டு நூலான 'அமரகோசம்' குறிப்பிடுகிறது. கிளி நாவல் பழத்தை உண்பதால்தான் பேசுகின்ற வல்லமையைப் பெற்றது எனக் கருதியதால் இவ்வாறு குறிப்பிடப்படுகிற வழக்கம் உண்டாயிற்று. பொதுவாக, நாவல்லமையை நாவல் மரத்தோடு தொடர்புபடுத்துவது வழக்கம். 3 ஜம்பலா எனப்பட்ட ஹாரிதியையே நாவல் மரத்துடன் இணைத்துச் சித்திரிப்பதுண்டு. ஜம்பாபதி என்ற நாவல் மரத் தெய்வம், புகார் நகரின் தெய்வமெனப் பௌத்தக் காப்பியமான மணிமேகலை கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. மதுரை மீனாட்சியுடன் நாவல் மரத்தைத் தொடர்புபடுத்தும் மரபு இல்லையெனினும்நாவல் மரத்தோடு தொடர்புடைய ஹாரிதி வழிபாட்டுக் கூறுகள்

மீனாட்சியம்மன் கையில் கிளி இருப்பது போன்று சித்திரிக்கப்படுவதன் மூலம் இன்றுவரை தொடர்ந்து வருவதை உணரலாம். 4

3. ' நாவலிட்டு உழிதருகின்றோம், நமன் தமர் தலைகள் மீதே ' என்று நாவல்லமை யால் வெற்ற வெற்றியைத் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் குறிப்பிடுகிறார். (திருமாலை பா. 1) நாவல் மரக்கிளையை நட்டு வைத்து 'நாவலோ நாவல்' எனக் கூவி அழைத்து வாதப் போர் நிகழ்த்தும் வழக்கம் இருந்துள்ளது.

4. நவமணிகளும், பொன் முதலிய உலோகங்களும் நிலத்துக்கு அடியில் நீர் சூழ்ந்த நிலையிலும், கடலுக்குள்ளும் கிடைப்பதால் ஜம்பலன் நவ மணிகளின் அதிபனாகவும், நிதியின் கிழவனாகவும் கருதப்பட்டான். ஜம்பலனின் இணையான ஹாரிதியே நாவல் மரத்தில் உறைகின்ற ஜம்பாபதியாகக் கருதப்பட்டாள்.நாவல் மரம், நீர் வளம் மிகுந்த பகுதிகளிலேயே வளரும் என்பதால் இவ்வாறு கருதப்பட்டிருக்கலாம்.

ஏ.நோ.: புலுட்டோ என்ற கிரேக்கத் தெய்வம், பாதாள உலகின் தெய்வமாகவும் நிதியின் கிழவனாகவும் கருதப்பட்டது

மதுரையின் மற்றொரு பெயரான ஆலவாயில் என்பது சம்பந்தரின், 'வீடலால வாயிலாய்' என்று தொடங்கும் 3 ஆம் திருமுறைத் தேவாரத்தின் பத்துப் பாடல் களிலும் இடம் பெறுகிறது. ஆலமரத்தை நுழைவாயிலிடத்தே கொண்டிருந்த ஊர் என்பது இதன் பொருளாகும். இம் மரபும் சங்க காலத்ததே எனத் தோன்றுகிறது.

இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் என்ற பாண்டிய அரசனை ஆலம் பேரிச் சாத்தனார் பாடிய புறப்பாடலை முன்னரே கண்டோம். அப்பாடலில் (புறம் 198 :9) 'ஆலமர் கடவுள் அன்னநின் செல்வம்' என்ற வரி இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்வரியின் பொருள் பாண்டிய மன்னனின் செல்வ வளம் ஆலமர் கடவுளாகிய குபேரனின் செல்வம் போன்றது என்பதாகும். இவ்வாறு ஆலமர வழிபாட்டுடன் மதுரைநகர் சங்க காலத்திலிருந்தே தொடர்பு பட்டிருந்தமைக்குச் சான்றுகள் கிட்டுகின்றன.

'வடஇந்தியாவில் குஜராத் மாநிலத்தில் வடதுவாரா என்ற ஊர் உள்ளது. 'வட துவாரா' என்பது ஆலவாயில் என்பதற்கு இணையான சமஸ்கிருதச் சொல்லாகும். 'வட' என்றால் ஆலமரம். 'துவாரா' என்றால் வாயில். இவ்வூர் இன்று 'பரோடா' என்று வழங்கப்படுகிறது. குபேரனை 'வடாஸ்ரயன்' எனக் கூறுவதுண்டு. அதாவது குபேரன் ஆலமரத்தில் உறைபவனாகக் கருதப்பட்டான். குபேரன் உறையும் ஆலயமாக இருப்பதால் ஆலமரத்திற்கு 'வைஸ்ரவண ஆலயம்' என்று ஓர் பெயருமுண்டு. இலங்கை அனுராத புரத்தில் குபேரனுடைய ஆலமரம் இருந்தது என மகாவம்சம் (X :89) கூறுகிறது. எனவே, ஆலவாயில் என்ற பெயர் குஜராத் மரபை ஒட்டியோ இலங்கை மரபை ஒட்டியோ அல்லது பழையனூர் திருவாலங்காட்டு மரபினை ஒட்டியோ மதுரைக்குச் சூட்டப்பட்டிருக்கலாம். ஆலமரம் வளமையின் சின்னமாகக் கருதப்பட்டது. இன்றும் 'ஆல்போல் தழைத்து,அறுகு போல் வேரோடி வாழ்க' என்று மணமக்களை வாழ்த்தும் வழக்கம் இருக்கிறது. அதாவது மணமக்கள் செல்வத்துடன் தழைத்து வாழ்வதற்கு ஆலமரம் எடுத்துக்காட்டாகக் கருதப்பட்டது. பனியன் ட்ரீ (Banyan tree) என்ற ஆங்கிலச் சொல், ஆலமரத்தையே குறிக்கும். இது வணிகர்களின் வழிபாட்டிற்குரிய மரம் என்ற பொருளில்தான் இவ்வாறு வழங்குகிறது. 'குஜராத்தி பனியா' என்றொரு முதன்மை யான வணிகச் சாதியினர் உள்ளனர். திருவாலங் காட்டு நீலிக்கதையிலும் வணிகர் தொடர்பு உள்ளது. 'தென்னிலங்கை வளஞ்சியர்' என்ற வணிகப் பிரிவினர் கி.பி. 12-13 ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளில் இடம் பெறுகின்றனர். இத்தகைய பல தொடர்புகள் பாண்டிய நாட்டிற்கு மிகப் பழமையான காலந்தொட்டே இருந்திருக்க வேண்டும்.

கொற்றியாரை வழிவிடுதல் என்ற பெயரில் கருவுயிர்த்த பெண்டிர்க்குத் தீட்டுக்கழிக்கும் சடங்கு மருத்துவக் குலப் பெண்டிரால் நிகழ்த்தப்படுவது குறித்துச் சென்ற இதழில் பார்த்தோம்.

கொற்றியாரின் கணவனாகக் குபேரனைக் கருதி வழிபடுகிற மரபும் மருத்துவ குலத்தினரிடையே நிலவிற்று என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

சீவக சிந்தாமணியில் சீவகனுக்கும் இலக்கணைக்கும் திருமணம் நிகழ இருக்கை யில் நாவிதன் வைஸ்ரவணன் காக்க எனக்கூறி அவர்களை அச்சுதம் தூவி ஆசீர்வதிப்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (சீவக. 2494) நெல்லை மாவட்டம் வீரவநல்லூர் – வடக்கு அரியநாயகிபுரத்தில் ம ரு த் து வ க் குலத்தோரால் வழிபடப்படுகிற குபேரன் கோயில் இன்றும் உள்ளது. 5

சைவ சமய மரபுகள் குபேரனைச் 'சிவன் தோழன் என்று குறிப்பிடுகின்றன. இதன் அடிப்படையில் குபேரனின் பல கூறுகள் சிவனுக்குரியவையாகச் சைவ சமயத்தில்

5. ரிஷி புத்திரன் ப.54 – நந்தர், நநதர் பதிப்பகம் nandarmahasabhagmail.com

மாற்றப்படுகின்றன. குபேரன் அல்லது சோமன்சிறு தெய்வமாகச் சைவத்தில் ஆக்கப்பட்டுச் 'சோமசுந்தரர்' என்று சிவன் பெயர் பெறுகிறார். இது எளியதொரு மாற்றம் அன்று. பெரிய சமூக மாற்றத்தின் விளை வாகவே இது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இது விரிவான ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாயினும், ஒன்றிரண்டு குறிப்புகளை மட்டும் இங்கு ஆராயலாம்.

சங்க இலக்கியமாகிய திருமுருகாற் றுப்படையில் (வரி. 226) 'கந்துடை நிலையிலும் முருகன் வழிபடப்படுகிறான் என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது. உண்மையில் 'கந்து' என்பது 'மாத்தாட் கந்து' (அகம்: 287:4) என்றும் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிப்படுகிறது; அதாவது, கீழ்ப்பகுதி பருத்து, உச்சிப்பகுதி சிறுத்த தூண் வடிவம். அது சுடலை மாடம் எனப்படுகின்ற தெய்வத் தின் முந்து வடிவமேயாகும். வருணன் அல்லது இயக்கர் தலைவனாகிய குபேரன் உறையும் வடிவமாகவே இக் கந்து வழிபடப் பட்டிருக்க வேண்டும். திருமுருகாற் றுப்படையில் குறிப்பிடப்படும் கந்துடை நிலை' வருணனின் அல்லது குபேரனின் மகனாகிய முருகனின் வடிவமான கந்து என்ற அடிப்படையில் இதனைச் 'சேயோன் லிங்கம்' என்று எடுத்துக் கொண்டால், சைவ சமயத்தின் எழுச்சியாக பக்தி இயக்கம் தோன்றிய காலக்கட்டத்திலேயே சிவன் முருகனின் தந்தையாகவும், சேயோன் லிங்கம் சிவலிங்கமாகவும் கற்பிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். சேயோன் லிங்கம் என்பது சேயோன் லிங்கமாகக் கருதப்படா மல், சேயோனைப் பெற்ற சிவனுடைய லிங்கமாக மாறுகிறது. இது வைதிக சமயத்தின் யஜுர் வேதத்தில் 'நமசிவாய' என்ற யக்ஞ மந்திரத்தோடு வழிபடப்படுகின்ற, சிவனையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட சைவ சமய பக்தி இயக்கப் பணியின் விளைவாகும்.

திருமுருகாற்றுப்படை கூறும் வழி யில் பார்த்தால், திருப்பரங்குன்றத்தில் முருகனின் கந்து வழிபாடுதான் சங்க காலத்தில் நிலவியிருக்க வேண்டும். அந்தக் கந்து கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டளவில் சிவலிங்கமாகக் கருதப்பட்டு, அது இருந்த இடம் சைவ சமயக் கோயிலாக மாற்றம் பெறுகிறது. 6

நாம் சென்ற இதழில் காடுகாளின் வடிவமாகக் கருதத்தக்க பெருங்கற்படைச் சின்னத்தின் நிழற்படங்களையும், சுடலை மாடம் என்றும் கந்து என்றும் கருதத்தக்க பெருங்கற்படைச் சின்னத்தின் நிழற்படத் தையும் வெளியிட்டிருந்தோம். அவை 'மென்ஹிர்' (menhir) என்று தொல்லிய லாளர்களால் வழங்கப்படுகின்றன.7

கையார் வளைக் காடுகாள்

மிகப்பழமையான தாய்த்தெய்வம். (சிதில மடைந்த நிலையில்) கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டு. ஆந்திரப்பிரதேசம் சமர்லக் கோட்டாவிலுள்ள ஸ்ரீ சாளுக்கிய குமார நீமேஸ்வரசுவாமி கோயிலில் கண்டெடுக் கப்பட்டது.

இத்த கைய கந்துகள் மட்டுமின்றி உருவமற்ற கருங்கற் பீடமாகவும் இத் தெய்வத்தைச் சித்திரிப்பதுண்டு.8 இயக்கி, காடுகாள், துணங்கையஞ் செல்வி இவையெல்லாம் நடனத்தின் தெய்வங்கள் என்று பார்த்தோம். 64 இயக்கி பீடங்கள் என்பதில் கூட ஆய கலைகள் 64 என்ற கருத்தோட்டம் வெளிப்படுகிறது. 64 என்பது அனைத்துக் கலைகளுக்கான எண்ணிக்கை என்று கருதப்பட்டது. இது தொல்காப்பிய மெய்ப் பாட்டியலில் குறிப்பிடப்படும் 8 வகையான மெய்ப்பாடு களின் எண் மடங்கு ஆகும்.

நகையே , அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி உவகை என்று அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப
(நூற்பா. 3)

உணர்வு கடந்த சமநிலையான 'சாந்தம்' என்பதையும் இதனுடன் சேர்த்து நவரசம் எனக் கூறுவது பிற்கால வழக்க மாகும். எண்வகை மெய்ப்பாடுகளின் எண் மடங்கே முதன்மையாகக் கருதப்பட்டது என்பது ,

பண்ணைத் தோன்றிய ஏண்ணான்கு பொருளும்
கண்ணிய புறனே நானான்கென்ப

(நூற்பா . 1) என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் தெளிவுபடுகிறது. அவ்வகையில் பார்க்கும் போது 'எண்ணெண்கலை' என்னும் 64 கலைகளுள் முதன்மையானது மெய்ப்பாடு களுக்குரிய ஆடற்கலையாகும். அந்த அடிப்படையில் 64 யோகினி பீடம் என்பதை ஆடற்கலையோடு தொடர்புடைய பெண் தெய்வத்தின் பீடமாகத்தான் நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இயக்கியருடைய கணவனாக இயக்கர் தலைவனான குபேரன் சித்திரிக்கப்படுவதால் குபேரனுக்கும் நடனத் திற்கும் தொடர்பு இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும்.

'கொங்குவேள் மாக்கதை என்று வழங்கப்படும் பெருங்கதையில் குபேரன்

6 திருமுருகாற்றுப்படையில் (வரி ; 256) 'ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வன்' என்று முருகன் குறிப்பிடப்படுவது இதனோடும் பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கது. 'இயவுள்' என்ற சொல் கடவுள் என்ற சொல்லுக்குச் சமமான சங்க இலக்கியச் சொல்லாகும். முருகனைக் குறிப்பதற்கு இச் சொல் திருமுருகாற்றுப்படை வரி 274 இல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 'யக்ஷி' என்ற சொல்லின் சங்க காலத் தமிழ் வடிவம் 'இயவுள்' எனத் தெரிகிறது. இயவுள் என்ற பெயர் பொதுப்பாலில் அமைந்த சொல் ஆதலால் இயக்கியாகிய காடுகிழாளை இச் சொல்லால் சங்க காலத் தமிழர் வழங்கியிருக்கலாம்.

7. 'லிங்கம்' என்ற சொல் இலங்குதல் என்ற தமிழ்ச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியிருக்கலாம். இலங்குதல் அல்லது இலக்கு என்ற அடிப்படையில் ஓர் அடையாளக் குறியீட்டினை அது குறித்திருக்க வேண்டும். இலக்கு என்பதை அடையாளக் குறியீடாகச் சொல்கிற வழக்கம் உள்ளது. அப்படியெனில் இலங்குதல், இலக்கு என்ற பொருளில் 'லிங்கம்', 'லக்ம' என்ற சொற்கள் முறையே ஆண் – பெண் தன்மைகளின் குறியீடாகின்றன. லக்ம என்பதை 'ஸ்ரீவத்சம்' என்றும் சொல்வர். பாலூட்டும் மார்பு, பிள்ளை பெறும் வயிறு இவற்றின் குறியீடே ஸ்ரீவத்சம். அதாவது வளமையின் அடையாளச் சின்னம். அவ்வகையில் பார்த்தால் லிங்கம் என்பது ஆணின் குறியீட்டையும், லக்ம (சமஸ்கிருதத்தில் லக்ஷ்மி) என்பது பெண்ணின் குறியீட்டையும் சுட்டுகிற சொற்களாக உருவாகியிருக்க வேண்டும்.

8. கருங்கல்லில் இறந்தவர்களின் ஆவி குடியிருக்கும் என்ற நம்பிக்கையே இதன் அடிப்படையாகும். சிலம்பில் (10: 22–25) சாரணர்கள் அத்தகைய கருங்கல்லாலான சிலாதலத்தில் ஆவி வடிவில் அமர்வர் என்ற நம்பிக்கை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நடனத்தின் தெய்வமாகக் குறிப்பிடப் குறிப்பிடப்படுகிறான். ஆலங்கானத்திற்குத் தன் நாடக மகளிர் எண்பதின்மருடன் குபேரன் சென்றிருந்த போது தலைமை நாடக மகளான பத்ராபதி என்பவள், எழுவகை மகளி ரொடு இன்பமெய்தி அக மகிழ்ந்து தாடும் அண்ணல்போல யானைகள் புணர் வதைக் கண்டு மதிமயங்கி விடுகிறாள். (பெருங்கதை 5:3;60-104) அதனால் குபேரனின் சாபத்தையும் எய்தி விடுகிறாள் என்று பெருங்கதை குறிப்பிடுகிறது. இப்பதி வில் இடம் பெற்றுள்ள எழுவகை மகளி ரொடு இன்பம் எய்தி அக மகிழ்ந்தாடும் அண்ணல் (பெருங்கதை 5:3:77,78) என்ற குறிப்பில் நடனத்தின் தெய்வமாக இயக்கர் குலத் தலைவன் குபேரன் குறிப்பிடப்படுகிறான். 9

இந்த அடிப்படையில் பார்த்தாலும் யோகினி பீடம் என்பது நடன தெய்வங்களின் பீடம் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகத்தில் 'இயக்கிமார் அறுபத்து நால்வரை எண்குணம் செய்த ஈசனே' என்று குறிப்பிடுகிறார். இயக்கிமார் அறுபத்து நால்வர் உக்கிரமான இரத்த பலியை விரும்பும் தெய்வங்கள் என்று கொள்ளலாம். அவர்களை ஈசனாகிய சிவன் எண்குணம் செய்தான் என்ற மாணிக்க வாசகரின் குறிப்பிலிருந்து சிவன் அவர்களை சாந்த குணம் உடையவர்களாக மாற்றினான் என்பது தெரிய வருகிறது.

எண்குணம் என்பது எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகளுக்கு ஆதாரமான குணங் களாகும். ஆயினும் சிவன் எண்குணம் செய்ததாகக் குறிப்பிடுவது இயக்கியரை சாந்தப்படுத்தி உயர்குணத் தெய்வங்கள் ஆக்கினான் என்ற பொருளில்தான். உண்மையில் இவ்வாறு மாற்றுவது சமண சமய அருகர் நெறியேயாகும். 10

இனி யோகினி பீடம் பற்றி ஆராய் வோம்,

யோகினி என்ற கருத்தோட்டம் யோகம் என்ற கருத்தோட்டதுடன் தொடர் புடையது. நிகண்டுகளில் காளிக்குரிய பல பெயர்களில் ஒன்றாக யோகினி என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. திவாகர நிகண்டு, தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி எனும் அதிகாரத்தில் வரும் நூற்பாவில் காளியின் பல பெயர்களில் யோகினி என்பதும் காணப்படுகிறது. அதேவேளை மேற்குறித்த இரண்டு நிகண்டு களிலுமே யோகினியின் பெயர்களாக சன்மினி, சூர்மகள் என்பவை தொடர்ந்து வரும் நூற்பாக்களில் சொல்லப்படுகின்றன.

நீரில் உறைபவளான சூர்மகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களிலும் வருகின்றன. நிகண்டுகளில் சூரி என்னும் பெயர் காடுகிழாளுக்கு மட்டுமே உரியது என்று கூறப்படுவது குறித்து ஏற்கெனவே விவாதித் துள்ளோம்.

வைசூரி என்பது நீர்க்குறைவினால், அதாவது மழையின்மையால் ஏற்படும் வெப்பத்தால். வருகின்ற வெப்பு நோயாகும். எனவே யோகினிக்குரிய பெயரான சூர்மகள் என்பது நீர்த் தெய்வத்தோடு குறிப்பாகக் காடுகிழாளுக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்றான சூரி என்பதோடுதான் தொடர்புடையதாக இருக்கிறது. எனவே யோகினி என்ற மரபு காடுகாள் மரபிலிருந்துதான் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

ஆகம மரபுக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது தாந்திரிக மரபு சார்ந்த யோகினி பீடம் என்று கண்டோம். காஞ்சி காமாட்சி கோயில் உட்படப் பல கோயில்களில் ஆதிசங்கரர் போன்றோர் யந்திர ஸ்தாபனம் செய்ததாகக் கதைகள் வழங்குகின்றன. அப்படிப் பார்க்கையில் இக் கோயில்களில் எல்லாம் மூல ஸ்தானத்தில் இயந்திர பீடமே இருந்திருக்கும். அந்தப் பீடந்தான் பின்னர் தாராதேவி பீடமாகவும் இயந்திர ஸ்தாபனம் செய்யப்பட்ட பீடமாகவும் கருதப்பட்டது. அம்மன் சன்னிதிகளின் கருவறையில் தனியாகச் சிலைகள் நிறுவி வழிபடும் வழக்கம் கி.பி. 11,12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில்தான் தோன்றியது. எனவே காஞ்சி காமக் கோட்டமும், மதுரைக் கலைமகள் பீடமும் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண் டிற்குள் சைவ சமயத்திற்குள் கொண்டு வரப் பட்டிருக்க வேண்டும். 11 ஆம் நூற்றாண் டிற்குப் பின்னர் சிலைகள் நிறுவப்பட்டி ருக்க லாம். இது

9. யக்ஷி கானம் என்ற நடன மரபு கர்நாடக மாநிலத்தில் இன்றும் பயிலப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

10. சிலம்பு 10:188 இற்கான அடியார்க்கு நல்லார் உரை காண்க. சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பத உரையும், அடியார்க்கு நல்லார் உரையும், உவே.சா. பதிப்பு ப. 281. (2008)

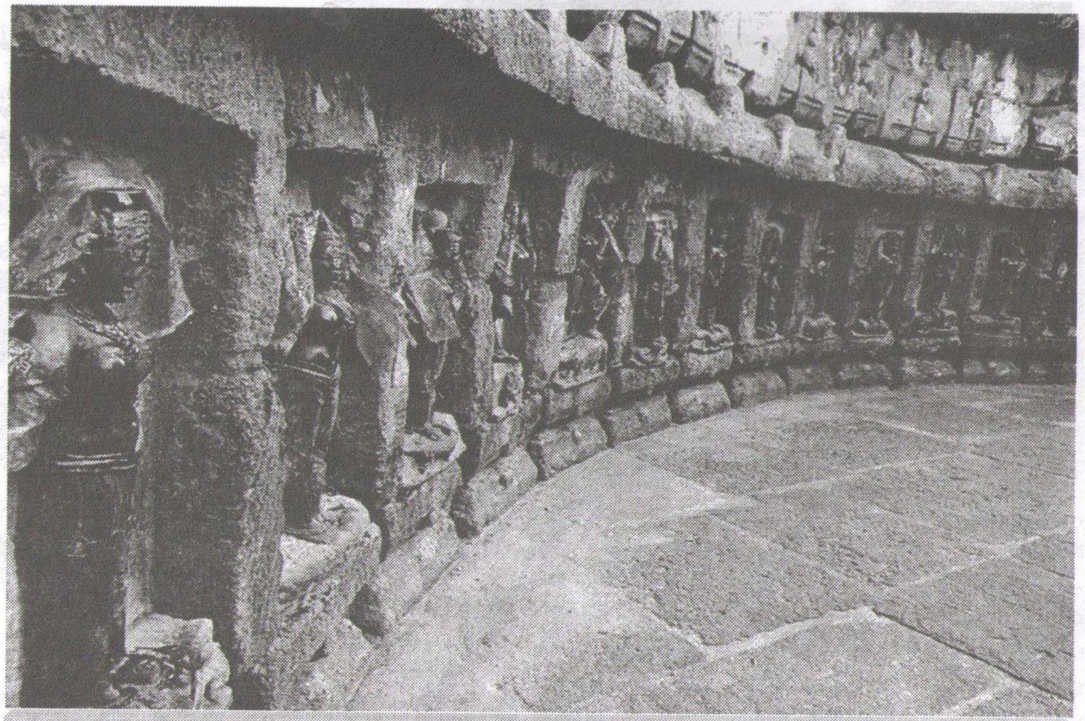

சௌசத் யோகினி கோயில் – ஒடிசா, ஹீராப்பூர் (உட்புறத் தோற்றம்)

எந்தவொரு நிகழ்வுப் போக்கின் விளைவு என்றால் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் காஞ்சிபுரத்தில், ஹேம சீதள பல்லவன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஜைனர் களுக்கும், பௌத்தர்களுக்குமிடையே பெரும் வாதப்போர் ஒன்று நிகழ்கிறது. ஒப்பந்தப்படி வாதத்தில் தோற்ற பௌத்தர் கள் நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டும். அதன்படி வாதத்தில் தோற்ற பௌத்தர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறி இலங்கைக்குச் சென்று விட்டதாகச் சில பழங்குறிப்புகளில் பதிவாகியுள்ளன. 11 காஞ்சிபுரம் ஒரு காலத்தில் பௌத்தத்திற்குத் தலைநகராக இருந்தது. காஞ்சிக் கடிகை என்ற பௌத்தக் கல்லூரி முதன்மையானதொரு கல்வி நிறுவனமாகவும் இருந்துள்ளது. காஞ்சி யிலிருந்த பல முனிவர்கள் இங்கு கல்வி கற்றிருக்கிறார்கள்.

மதுரையைப் பொறுத்த மட்டில் பௌத்தத்தின்தாக்கம் காஞ்சியைப் போல் இல்லாவிட்டாலும், நாம் கண்ட விவரங் களின்படி, அங்கும் செல்வாக்குடனேயே இருந்திருக்கிறது. அவலோகிதேசுவரர், பாசுபத தீர்த்தங்கரர் வடிவில் போதலகா என்னும் பொதிகை மலையில் வழிபடப்பட்டார் என்று யுவான்சுவாங் குறிப்பிடுவதை நோக்கும்போது பாசுபத சைவம் அல்லது காளாமுகச் சைவத்தின் தாக்கம் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் நிகழத் தொடங்கிவிட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில்தான் மதுரையில் (சிவனுடன் வாதம் செய்து பின்னர் சைவ நெறிக்கு மாறிய) தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைமைப் புலவர் நக்கீரரால் இறையனார் களவியலும், அதைத் தொடர்ந்து களவிய லுரையும் இயற்றப்படுகின்றன. அதே போலத் திருவிளையாடற் புராணக் கதைகளின் குறிப்புகள் அடங்கிய, சைவத் திருமுறைகளில் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் கல்லாடமும் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தோன்றுகிறது. இப்படிப்பட்ட சைவ சமய எழுச்சிக் காலத் தில்தான் மதுரை மீனாட்சியம்மன் என்று இன்று

11. Buddhism in the Tamil Country by T.N. Vasudeva Rao pp 191-2. Annamalai University 1979.

சௌசத் யோகினி கோயில் – ஒடிசா , ஹீராப்பூர் (வெளிப் புறத் தோற்றம்)

வழிபடப்படும் கோயிலும், சைவ சமய ஆதிக்கத்துக்குள் கொண்டு வரப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதற்கு முன்னரே இருந்த பீடம் காடுகாளின் இரண்டாந்திரபீடம் அல்லது சக்கர பீடமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை முதலிலேயே பார்த்தோம்.

இப் பீடங்களைப் பற்றித் தக்கயாகப் பரணியில் ஒரு குறிப்பு காணப்படுகிறது.

தழைவர்க்கக் கருவெப்புத் தடி சக்ரத்தினரே
கழைமுத்துப் பொதிகக்கக் கிழி கட் கட்சியரே

என்று தக்கயாகப் பரணி 102 ஆம் தாழிசை குறிப்பிடுகிறது.

வெப்பு நோயைத் தவிர்க்கும் சக்கர பூஜை செய்பவர்கள் அத் தாழிசையில் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். வெப்பு நோய் முதலிய வற்றைத் தீர்ப்பதற்கான கோமாரி இயந்திரம் வரைந்து நிறுவுவது இன்றும் தமிழகத்தில் வழக்கத்திலுள்ளது.

முதுவேனில் பருவமாகிய கடும் கோடைக் காலத்தில் நெருப்பு ராசி எனப்படும் மேட ராசியைச் சார்ந்த பரணி நட்சத்திரத் தன்று அம்மனைக் குளிர்விக்கும் பொருட்டுக் கூழ் வார்த்தல் நிகழும். இதைப் 'பரணிக் கூழ்' என்பார்கள். பரணி நட்சத்திரத்திற்கு 'அடுப்பு' என்றொரு பெயரும் உண்டு. காடுகிழவோள், பூதம், அடுப்பே, தாழி பெருஞ்சோறு தருமனாள் போதம் – பரணி நட்சத்திரத்தின் பெயர்கள் எனத் திவாகர நிகண்டு, தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி கூறுகிறது. இவ்வாறு வெப்பம் மிகுந்த ஆடிப் பரணியில் கூழ் வார்க்கும் நிகழ்வுக்கு இலக்கியச் சான்றும் இருக்கிறது.

கலிங்கத்துப் பரணி, தக்கயாகப் பரணி போன்ற பரணி நூல்கள் தேவிக்குக் 'கூழ் சமைத்தல்' என்ற நிகழ்வு பற்றிச் சொல்கின்றன. அதாவது போரில் நிகழும் கொடூரச் சாவுகளை எல்லாம் வர்ணித்து விட்டு, நிணம் கலந்த கூழைத் தேவி அருந்துவாள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

நெருப்போடு தொடர்புடைய ஆடிப் பரணி நட்சத்திரத்தில்தான் மதுரை கண்ணகியால் எரியூட்டப்பட்டதென்ற செய்தி, சிலப்பதிகாரம் மதுரைக் காண்டம், கட்டுரைக் காதையில் (வரி ; 132-135) இவ்வாறு சொல்லப்படுகிறது.

ஆடித்திங்கள் பேரிருள் பக்கத்து
அழல்சேர் குட்டத்து அட்டமி ஞான்று
வெள்ளி வாரத் துஒள்ளொரி யுண்ண
உரைசால் மதுரை யோ டரைசு கேடுறும்

பரணி நட்சத்திரம் என்ற குறிப்பு இவ்வரிகளில் இடம் பெறவில்லை என்றபோதிலும், 'ஆடிமாதத்துத் தேய்பிறை அட்டமி என்ற குறிப்பு இடம் பெறுகிறது. இது பரணி நட்சத்திரத்தில் அமைந்த காடுகிழாளுக்குரிய நாளாகும். 12 கண்ணகி காடுகாளின் மறுவடிவமாகவே கருதப்பட்டாள் என்பதற்கு மற்றொரு சான்றும் சிலம்பில் உள்ளது.

சிலப்பதிகாரம் உரைபெறு கட்டுரையின் தொடக்கத்தில்,

அன்று தொட்டுப் பாண்டியனாடு மழைவறங் கூர்ந்து வறுமையெய்தி வெப்புநோயும் குருவும் தொடரக் கொற்கையிலிருந்த வெற்றிவேற் செழியன் நங்கைக்குப் பொற்கொல்லர் ஆயிரவரைக் கொன்று களவேள்வியால் விழவொடு சாந்திசெய்ய, நாடுமலிய மழையெய்து நோயும் துன்பமும் நீங்கியது.

என்ற குறிப்புகள் உள்ளன. இதில் கண்ணகியின் சாபத்தால் மக்கள் வெப்பும், குருவும் தோன்றி இறந்தனர் என்ற குறிப்பு , கண்ணகியை மக்கள் காடுகிழாளின் மறுவடிவ மாகக் கருதினர் என்பதைக் காட்டுகிறது. அதற்குச் சாந்தி செய்வதற்காகப் பொற்கொல்லன் ஒருவனால் அவள் கணவன் அநியாயமாகக் கொலை செய்யப்பட்டமைக்குப் பழிவாங்கும் வகையில், பொற்கொல்லர் ஆயிரவரை வெற்றிவேற் செழியன் கள வேள்வி செய்கிறான். இன்றும் இலங்கையில், மட்டக்களப்புப் பகுதியில் கண்ணகி கதை, 'வடமோடி, தென் மோடி'[13] என்ற பெயரில் அமைந்த கூத்து வடிவில் நிகழ்த்து கலையாக நடத்தப்படுகிறது. எனவே, கண்ணகியைச் சூரி, மோடி, அல்லது காடுகிழாள் என்ற தெய்வத்தின் வடிவமாகவே வழிபடும் மரபு சிலம்பு தொட்டு , நாட்டுப்புறக் கலைகளிலும் நீடித்து வருவதை உணரலாம்.

இவற்றையெல்லாம் இணைத்துப் பார்க்கும் போது, வெப்பு நோயைத் தவிர்க்கும் சக்கரம் என்பது காடுகிழாளுக்குரிய– சூரிக் குரிய– மோடிக்குரிய சக்கரந்தான் என்பதைத் தெளிவாக உணர முடிகிறது. அத்துடன் காடுகாள், சூரி, மோடி, கொற்றி என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்ட பெண் தெய்வத்தின் வழிபாட்டிலிருந்துதான் யோகினிபீட வழிபாடு உருவாயிற்று என்ற உண்மையையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

– (தொடரும்)

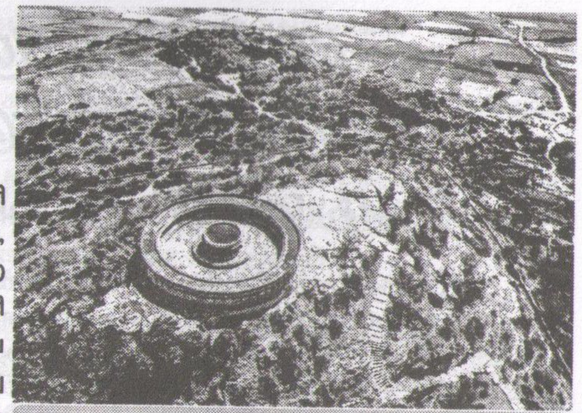

மேற்படி கோயில் (பறவைப் பார்வையில்)

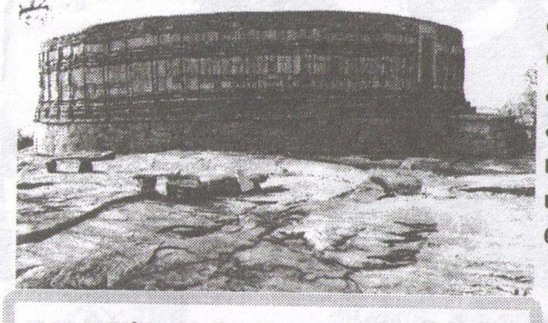

சௌசத் யோகினி கோயில் –மித் தோலி மாட்டினா – மத்தியப் பிரதேசம்.
(வெளித் தோற்றம்.)

12.கொடுங்காளூர் பகவதி கோயிலில் பரணிப் பாடல்கள் பாடப்படும். இப் பாடல்கள் முதுகுடித் தாய் தெய்வத்தின் சுய இச்சையான பாலியல் விழைவுகளை விவரிப்பவை. இத்தகைய சுய இச்சையான பாலியல் விளைவுகள் துணங்கையும் செல்வியின் இயல்பாகும்.

13. ஈழத்தில் கண்ணகிக் கலாச்சாரம் ப.15, முனைவர். பால சுகுமார், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை – 600 113 (2009)